

Forfatter: Nansen, Betty

Titel: BREV TIL: Michaëlis, Karin FRA: Nansen, Betty (19uu-07-24)

Citation: Nansen, Betty: "BREV TIL: Michaëlis, Karin FRA: Nansen, Betty (19uu-07-24)", i *Kvindehjærter*, GYLDENDALSKE BOGHANDEL NORDISK FORLAG, s. 170. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002137185-000-shoot-L0021371850000019.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Kvindehjærter

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Nansen, Betty, *Kvindehjærter*,

24. Juli.

De faar bare en Hilsen, Betzy. Jeg staar paa Springet — om ti Minutter skal jeg ud til Middag. Vejret er rent vanvittig dejligt. Hvor Sommeren er skøn her mod Nord. Luften er saa klar og ren, ikke Spor af trykkende, skønt Thermometret vist viser mange hundrede Grader.

Jeg skrev et alenlangt Brev til Dem igaar — nej Gud, det var da imorges. Men jeg sendte det ikke afsted. Det var langt og kedeligt og sentimentalt og rædsom i Vildrede med mig selv. Livet er saamæn ikke saa indviklet, som vi vil gøre det.

Ihvertfald naar Solen skinner.

Og som den straaler og spiller og varmer herind. Betzy, Betzy, hvor De var dum, da De sad dernede i Boghveden og græd Deres Øjne røde. Livet er det ikke værd.

Jo, jo, det er det værd. Vi burde græde Spandefuldes. 171— men af Glæde, Betzy, af jublende, sprællende Lykke over, at vi er til, at vi har Lov til at gaa her paa Jorden paa vores skæve Ben.

Har De pæne Ben? Mine er skæve i Anklen. Mest i den højre. Sig det ikke til nogen.

Nu trutter Automobilen.

Farvel lille Godsejerske.

Hold Taare op at trille
og du min Betzy stille . . .

Fortsættelse følger imorgen.

Maizia.

Min Stue ligner en Have. Der staar Roser paa alle Borde. Her dufter som i et Drivhus.

s. 172

Løse Blade i Grevinde Demidchofs Skrivemappe.

Nu véd jeg altsaa, hvad Lykken er. Jeg vaagner om Morgenens, og jeg tænker: Hvor er han nu? Har han glemt dig? Møder han i dette Øjeblik hende, der vil udslette dig af hans Hjærte?

Eller jeg drømmer, han er død.

De kommer bærende med ham. Jeg slaar Klædet til Side — men jeg kender ham ikke. Ansigtet det Ansigt, jeg elsker, er ikke mere. Jeg ser kun en blodig Masse.

Han gaar fra mig. Jeg slynger mine Arme om hans Hals, og jeg søger hans Øjne for sidste Gang. De er trætte og tunge.

Det er jo ogsaa sent ud paa Natten.

Hvorfor føler jeg ingen Træthed?

Han løser mine Hænder fra sin Nakke. Han smiler som et Barn, der tages ud af sin Seng. »Godnat du, — hvor det er sent!«

Hvorfor tænker han paa Tiden?

s. 173 Han gaar fra mig. Jeg hører hans Skridt henad Gangen — jeg tør ikke kalde ham tilbage. Han vilde le eller blive utaalmodig.

Jeg staar op og trækker Gardinerne sammen. Dagslyset skærer mig i Øjnene. Saa ligger jeg og stirrer ud i Mørket.

Er det mig, han er træt af?

Han spørger, hvorfor jeg græder. Jeg svarer: Fordi jeg er lykkelig.

— Græder man, naar man er lykkelig? siger han og ler.

— Ja . . . jeg! . . . Han har haft det ondt. Helt inde i hans Øjne sidder der et Billede af noget ondt, sørgeligt.

Nansen, Betty, *Kvindehjærter*,

Det er der altid, selv naar han smiler.

Forældrene hadede hinanden. Efter Faderens Død fik han som den ældste Gaarden. Den var forgældet og forfalden.

»Man bliver saa tarvelig af at slaaes med Penge Og træet!« »Pengesorger har jo ikke som anden Sorg noget opløftende i sig« — siger han og smiler, saa jeg faar Taarer i Øjnene.

Han har spurgt mig, om det er sandt, at jeg s. 174 har kendt andre Mænd. Jeg kunde ikke lyve for ham. Da jeg sagde ja, skiftede han Farve. Men han spurgte ikke videre. Før idag.

Jeg saá det paa hans Ansigt, da han kom. Han talte om andre Ting — uroligt og nervøst. Tilsidst brød han af midt i en Sætning. Han stod med Ryggen mod mig, da han spurgte, om det var sandt. Ehrensvärd havde sagt, det var sandt.

Jeg sad i den lille røde Sofa. Solen faldt ind over mit Ansigt. Han vendte sig, da jeg kom.

Rigtig saa godt og hjærtelig lo jeg. »Kom«, sagde jeg, og rakte Haanden hen imod ham. »Kom her, du taabelige Mand og sæt dig hos mig«.

Jeg fortalte med hans Haand i min. Jeg hørte min Stemme, den var rolig og klar. Jeg havde været nysgærrig efter at lære denne Børskonge at kende. Og det morede mig at se hans næsegruse Tilbedelse. Men saa var det ifjor Sommer, vi var Gæster sammen hos Fritzéns. Han brød ind til mig om Natten. Jeg maatte næsten slaas med den store Kolos for at blive fri af ham.

s. 175 Men netop paa det var det, vi blev Venner. Han var saa rent fortvivlet, han tiggede om min Tilgivelse. Og jeg fik Medlidenhed med ham. Han blev mig en god Ven — jeg lærte ham at kende som en brav og trofast Person.

Saaen var det. Vi havde ofte sammen let af de dumme Rygter, som var kommen os begge for Øren.

Jeg saá smilende paa Birger. Han sad og strøg min Haand. Han løftede ikke sine Øjne.

Først lidt efter sagde han — og der var en fremmed Klang i hans Stemme:

»Hvorfor er I da ikke Venner mere?«

Jeg rejste mig og gik hen til Vinduet. Smilet paa mit Ansigt gjorde ondt, men jeg kunde ikke faa det bort — det blev staaende som en Grimace.

Han troede mig ikke.

Jeg stod og saa ned paa de smaa Baade, der laa med Dampen parat for at gaa ud til Saltsjøen. Jeg gjorde min Stemme dyb og alvorlig, da jeg svarede: »Det kan jeg ikke sige dig. Der er s. 176 Ting, man ikke har Lov at røbe for andre — end ikke til sin bedste Ven«.

Kvindehjærter.

12

Jeg tænkte: nu maa du vende dig. Han maa se dit Ansigt.

Og jeg gik hen til ham. — »Tror du mig ikke?« sagde jeg smilende.

Han tog mit Hoved med sine Hænder. Han holdt mine Øjne fast, som vilde han spigre sin Tvivl ind i dem.

Jeg mærkede Pulsens paa min Hals. Jeg begyndte at tælle Slagene. Naar jeg havde talt til tyve, vilde jeg sige det.

»Jeg lyver«, vilde jeg sige, »og du har vidst det hele Tiden«.

Da saá jeg hans Øjne. De skreg imod mig, de bønfaldt mig om at lyve, saa han kunde tro mig.. .

Jeg lagde mit Hoved imod hans. Varsomt med bare en eneste lille Bevægelse løsnede jeg det røde Baand. Huden paa min Hals trak sig sammen, da Kjolen gled ned

Han siger, min Skulder er lille og spæd som et Barns.

s. 177 Blodet skød op i hans Ansigt. Han lukkede Øjnene — jeg saá de skælvende Laag.

Nansen, Betty, *Kvindehjærter*,

Hans Mund søgte min.

.....

.....

Lykken er det ondeste, der kan times et Menneske.

12*